

Zvláštní probuzení

Když jsem se probudil, venku se rozednívalo. Všechno kolem bylo pokojné a klidné a Mia s černým beránkem mi zahřívali nohy. Kdy jsem naposledy spal na seně? Jako lékař jsem zvyklý na měkkou postel a teplou deku. Přesto jsem se cítil dobře. Připomnělo mi to dobu, kdy mi Pavel poprvé vyprávěl o Ježíšovi. Tenkrát to totiž bylo podobné. I když jsem ani tehdy, ani teď Ježíše neviděl, nějak jsem věděl, že se něco děje. Pátrání po Ježíšově narození mě proměňovalo. Nebylo to snadné, ale určitě to bylo dobré. S takovými a ještě dalšími myšlenkami jsem ležel na seně a škvírou ve střeše pozoroval oblohu. Teplé sluneční paprsky jako by měnily krajinu ve zlato.

Vzpomněl jsem si na Ježíšova slova, která jsem už vícekrát slyšel při slavení eucharistie – tak nazýváme naši nedělní bohoslužbu. Pečlivě jsem si je tehdy zapsal:

„Všimněte si havranů: nesejí, nežnou, nemají komory ani stodoly, a přece je Bůh živí. Oč větší cenu máte vy než ptáci! Kdo z vás může jen o píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? Nedokážete-li tedy ani to nejmenší, proč si děláte starosti o to ostatní?“

L 12,24–26

„Ano. Dnes je dnes. Bude to určitě dobrý den a ještě k tomu nejsem sám. Mám dvě ovečky.“ pomyslel jsem si.

Mia a její nový kamarád se pomalu postavili a vyšli ven. Beránek kulhal – asi ho to hodně bolelo. Vstal jsem také a uslyšel, jak mi kručí v břiše. Budou to už celé dva dny, co jsem se pořádně nenajedl. Našel jsem trochu suchého dřeva a rozdělal oheň.

Nedaleko chatrče tekla potok, tak jsem se posílil douškem teplé vody, několika hroznů a kouskem nekvašeného chleba.